

РЕШЕНИЕ

№ 6861

гр. София, 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ХР. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Гражданско дело № 20231110161317 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по предявени от „****“ ЕАД против ЗД „****“ АД иск с пр. осн. чл. 411 КЗ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 620, 82 лева - регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение, от които 15 лева направени ликвидационни разноски, ведно със законна лихва от датата на предявяването до изплащане на вземането. Претендира разноски.

Ищецът твърди, че по договор за имуществена застраховка „Каско“ е заплатил застрахователна сума в размер на 620,82 лева, представляваща застрахователно обезщетение за нанесени на МПС „****“ рег. № ВТ *** КА щети, настъпили в резултат от ПТП, реализирано на 23.04.2023г. около 12:01 часа в гр.***, на ****“. Сторени са и 15 лева ликвидационни разноски, с което общата сума по сметата възлизала в размер на 620,82 лева. Поддържа се, че при настъпилото ПТП нанесените върху л.а. „****“ рег. № ВТ *** КА се изразявали в увреждане на облицовката на предната броня, рамка решетка на предна броня и др. Твърди се, че виновен за ПТП бил водачът на МПС „****“ рег. № ***, чиято гражданска отговорност към датата на ПТП е застрахована при ответното дружество. Ищецът твърди, че водачът на МПС „****“ рег. № ***, поради неправилно извършена маневра „завой на ляво“, внезапно потеглил без да подаде светлинен сигнал - мигач, като застанал пред МПС „****“ рег. № ВТ *** КА, който се ударил в нея и така станал причина за настъпилото ПТП. Поддържа, че ответника бил поканен да възстанови заплатената сума, но последният е отказал. Моли ответника да бъде осъден да заплати претендираните суми, както и сторените деловодни разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът оспорва претенцията по основание и размер. Оспорва механизма на ПТП, като твърди, че в представения двустранен констативен протокол от 23.04.2023г. не е описано кой е виновен за настъпване на ПТП- то. Твърди, че без да е установен механизма на ПТП, не може да се направи окончателен извод за това кой от участниците е действал противоправно. В случай, че се установи факта на противоправно поведение заявява, че ПТП и произтеклите от него вреди са настъпили при условията на съпричиняване. Оспорва и размера на вредите. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа страна следното:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, застраховало неговата гражданска отговорност. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди. Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК ищецът следва да установи горепосочените обстоятелства.

С доклада по делото са отделени, като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че към датата на ПТП, МПС „****“ с рег. № *** е било застраховано при ответника; че МПС „****“ рег. № ВТ *** КА е отремантирано и ищецът е заплатил сума в размер на 620,82 лева; че относно увреденото МПС „****“ рег. № ВТ *** КА, е налице валиден договор за застраховка „Каско“ и ПТП е настъпило в срока на застрахователното покритие и съставлява покрит риск.

Спорен по делото остава въпросът относно механизма на ПТП и дали е налице причинно-следствена връзка между ПТП и вредите, както и какъв е размерът на последните.

За установяване на механизма на процесното ПТП са допуснати двама свидетели на страните, както и е назначена САТЕ.

От показанията на разпитаната по делегация свидетелка И. К. И., която е управлявала МПС „****“ с рег. № *** ,се установява, че е участвала в ПТП през 2023 г. в гр. ***, квартал „****“. Посочва, че паркирала автомобила в дясната лента, за да погледне навигацията си, тръгнала да завива наляво, като не е видяла идващия в този момент автомобил зад нея, който леко бутнал левия заден калник на автомобила на свидетелката. Последната свидетелства, че е успяла да завие, като автомобилът наполовина е навлязъл в улицата.

Свидетелката посочва, че се е движела с 20 км./ч., като от момента на потеглянето до момента на настъпване на удара са изминали около 5 секунди. Сочи, че не е имало видимост, тъй като пътя е бил тесен и в двете платна е имало паркирани коли. Споделя, че не е видяла пътни знаци и пътна маркировка. Твърди, че не е могла да предотврати настъпването на процесното ПТП. Свидетелката разказва, че когато е усетила удара веднага е пуснала аварийни, като шофьорът на другия автомобил също е спрял. Сочи, че ударът е настъпил в дясната част на кръстовището. Завивала е наляво, но е идвала от дясното платно, а другия автомобил бил зад нея. Следствие на удара бил ударен задния ляв калник на свидетелката, от лявата предна броня на другия автомобил. Сочи, че при другия автомобил е имало минимално одраскване, а на нейния автомобил е стърчал задния калник, тъй като бил изкривен от удара. Посочва, че бил съставен двустранен протокол. Свидетелката споделя, че шофьорът на другия автомобил и е дал своите документи, а тя е съставила констативния протокол на мястото на произшествието.

От показанията на разпитания по делото свидетел П. В. Т., водач на л.а. „****“, се установява, че е управлявал лек автомобил марка „****“, с рег. № ВТ *** КА, като е участвал в произшествие в гр. *** около 12:00 часа на обяд в квартал „****“. Сочи, че при навлизането в кръстовище, водачът на другия автомобил е опитал да направи обратен завой и му е пресякъл пътя. Свидетелят споделя, че е имало лека щета по предната броня и решетката на неговия автомобил. Твърди, че се е движел с около 25 км./ч., а другия автомобил предприел обратен завой без да подаде мигач. Свидетелят твърди, че с другия водач на МПС, съставили двустранен констативен протокол за ПТП без сигнализирането на МВР. Споделя, че водачът на другия автомобил не е възразил, че носи вина.

Съдът дава вяра на разпитаните свидетели, тъй като са непротиворечиви, почиват на преки впечатления и не се опровергават от останалия доказателствен материал по делото.

Заключението на САТЕ изготвено от вещото лице С. С., съдът възприема, като обективно и компетентно дадено. От същото се установява, че на база извършения анализ, съпоставяйки представените по делото писмени и гласни доказателства и отчитайки схемата в представения двустранен констативен протокол за ПТП, механизъм на настъпване на процесното произшествие, е следният:

На 23.04.2023 г. в град ***, на кръстовище обособено от ул. „****“ и ****, водачът на МПС „****“ с рег. № ***, предприема маневра на ляв завой със заход с цел извършване на обратен завой, при което не забелязва МПС „*** ****“, с рег. № ВТ *** КА, находящ се встрани от него, като между двата автомобила настъпва лек удар, който за л.а. „****“ е в предната габаритна част, а за л.а. „Киа“ – в задната габаритна част на автомобила – задна броня и заден ляв калник.

Вещото лице посочва в експертизата си, че на база извършения анализ, щетите, нанесени на МПС „*** ***“, рег. № ВТ *** КА, се намират в причинно – следствена връзка с възможния механизъм на получаването им при конкретното пътно-транспортно произшествие.

Вещото лице посочва, че към датата на ПТП – 23.04.2023 г., размерът на нанесените щети на процесното МПС „*** ***“, рег. ВТ *** КА, възлиза в размер на 626,71 лева (шестстотин двадесет и шест лева и седемдесет и една стотинки), а с включени 15,00 лева ликвидационни разходи – 641,71 лева (шестстотин четиридесет и един лева и седемдесет и една стотинки).

Твърди, че за водача на МПС „****“ с рег. № ***, траекторията на движение е с маневра на ляв завой и предстоящ обратен завой, а за водача на МПС *** „****“, рег. № ВТ *** КА, траекторията е с навлизане в кръстовището в права посока.

Вещото лице посочва в експертизата си, че на база извършения анализ, че водачът на МПС „****“ с рег. № ***, съгласно неговите показания, не е възприел наличието на МПС „****“, а водачът на МПС „*** ****“, с рег. № ВТ *** КА, е възприел наличието на МПС „****“, но същият вече е бил в обсега на опасната му зона на спиране.

Посочва се още в експертизата, че за водача на МПС „****“ с рег. № ***, ударът би бил предотвратим, ако същият е управлявал автомобила с по-голяма концентрация и внимание при предприетата маневра, а за водачът на МПС „*** ****“, рег. № ВТ *** КА, ударът би бил предотвратим в хипотезата, че същият е имал достатъчна дистанция в момента, в който е възприел като опасност на пътя другия водач и би имал възможност да го заобиколи или да спре на безопасно разстояние.

Вещото лице сочи, че водачът на л.а. „*** ****“, рег. № ВТ *** КА, е възприел наличието на МПС „****“ с рег. № ***, но същият вече е бил в обсега на опасната му зона за спиране.

При така установените факти, съдът стигна до следните правни изводи:

Относно иска по чл.411 КЗ, вр. чл.45 от ЗЗД:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне - чл. 411 КЗ.

Застрахователното обезщетение следва да се определи в рамките на действителната пазарна стойност на увреденото МПС към момента на настъпване на застрахователното събитие, а такава е сумата, която е адекватна на стойността, необходима за ефективното отстраняване на причинените в резултат на пътно-транспортното произшествие вреди /решение № 115 от 09.07.2009 г. на ВКС по т.д.№ 627/2008 г., II т.о., ТК /.

От приетото заключение на съдебно-автотехническа експертиза, която

съдът кредитира като обективно и компетентно дадено се установява, че стойността, необходима за възстановяване на увредения лек автомобил „*** ***, с рег. № ВТ ***, изчислена на база средни пазарни цени към датата на настъпване на увреждането, възлиза в размер на 626,71 лв. (шестстотин двадесет и шест лева и седемдесет и една стотинки), а с включени 15,00 лв. ликвидационни разноски – 641,71 лв.

Неоснователни са възраженията на ответника относно механизма за настъпване на произшествието и размера на дължимото обезщетение, които се опровергават от показанията на разпитаните по делото свидетели и от приетата САТЕ.

Налице са предпоставките за разглеждане на възражението за съпричиняване на вредонония резултат по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД от страна на водачът на МПС, „***“ с рег. № ***, който според ответника е допсринесъл за изстъпване на вредонония резултат.

В гражданското производство, с оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, съпричиняването подлежи на изрично доказване. Настоящата съдебна инстанция намира, че възражението за съпричиняване е направено в преклузивния срок, същото следва да бъде разгледано. Съгласно задължителната и трайно установилата се съдебна практика, обективирана съответно в т.7 на ППВС № 17/ 63 г., ТР № 88/62 г. на ОСГК на ВС, ТР № 1/2014 г. на ОСТК на ВКС и в множество служебно известни на настоящия съдебен състав решения: № 206/ 12. 03. 2009 г., по т.д. № 35/2009 г. на II т.о.; № 54 от 22.05. 2012 г., по т.д. № 316 / 2011 г. на II т.о.; № 165 от 26.10.2010 г., по т. д. № 93/ 2010 г.; № 45 от 15. 04. 2009 г., по т.д. № 525/2008 г. на II т.о.; № 169 от 28. 02.2012 г., по т.д. № 762 /2010 г. на II т.о.; № 58 от 29.04.2011 г., по т.д. № 623/2011 г. на II т.о.; № 206 от 12.03.10 г., по т.д. № 2009 г.; № 18 от 17. 09.18 г., по гр.д. № 60304 / 16 на IV г.о. и мн.др., за да е налице съпричиняване на вредата е необходимо да бъде установена пряка причин. връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения - обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога това му поведение трябва да е противоправно и да води до настъпване, или да улеснява настъпването на вредонония резултат, т.е., в някаква степен да го обуславя. Затова и винаги е необходимо да бъде направено разграничение между приноса на пострадалия за възникване на самото пътно – транспортно произшествие, като правно значим факт, изискващ приложението на чл.51, ал.2 от ЗЗД и допринасяне за настъпване на вредата спрямо самия него, факт, също изискващ приложение на чл.51, ал.2 от ЗЗД. Следователно, за да е налице принос на увредения към настъпване на увреждането, е необходимо извършеното от последния действие, респ. въздържането от такова, не само да нарушава предписаните от ЗДВП и ППЗДВП правила за поведение, но в своята конкретика да се намира в пряка причин. връзка с вредата, т.е. тя да е негово следствие. Изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл. 51,

ал. 2 от ЗЗД не може да почива на предположения, а следва да се основава на доказани по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно да е способствал за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. За определяне обаче степента на съпричиняване освен изясняване на механизма на процесното пътно произшествие, съдът следва да съпостави в достатъчна степен поведението на всеки един от участниците в същото.

В настоящия случай, категорично се установи, механизма на ПТП, а именно, че на 23.04.2023 г. в град ***, на кръстовище обособено от ул. „***“ и „***“, водачът на МПС „***“ с рег. № ***, предприема маневра на ляв завой със заход с цел извършване на обратен завой, при което не забелязва МПС „*** ***“, с рег. № ВТ *** КА, находящ се встрани от него, като между двата автомобила настъпва лек удар, който за л.а. „***“ е в предната габаритна част, а за л.а. „Киа“ – в задната габаритна част на автомобила – задна броня и заден ляв калник.

По делото безспорно се установи, че „л.а. „***“ реализирайки ПТП с л.а. „*** ***“ е нарушил и разпоредбата на чл. 38, ал. 3 изр., ЗДвП, която гласи, че при недостатъчна ширина завиването в обратна посока може да започне и от друга част на платното за движение, но водачът на завиващото пътно превозно средство е длъжен да пропусне и попътно движещите се от лявата му страна пътни превозни средства.

Вещото лице сочи, че водачът на л.а. „*** ***“, рег. № ВТ *** КА, е възприел наличието на МПС „***“ с рег. № ***, но същият вече е бил в обсега на опасната му зона за спиране.

В съдебната практика се е утвърдило разбирането, че когато препятствието на пътя се е появило в опасната зона за спиране на превозното средство, без това да се дължи на нарушение на правилата за движение от водача на същото, неудачно избраната спасителна маневра не може да му се вмени във вина / *Р.173-75-III, Р.250-80-III. ВКС*/

По делото не се установи водачът на л.а. „*** ***“, рег. № ВТ *** КА да е нарушил правилата за движение по пътищата.

С оглед изложеното, настоящия съдебен състав счита, че в случая се установява единствено изключителна вина за настъпилото ПТП на водача на л.а. „***“, с рег. № *** за настъпване на процесното ПТП, тъй като последният не е съобразил съответните посочени в мотивите на настоящото решение разпоредби от ЗДвП.

Поради горното, възраженията за съпричиняване на водача на л.а. „*** ***“ с вредоносния резултат се явяват неоснователни.

Предвид обстоятелството, че вещото лице посочва, че към датата на ПТП – 23.04.2023 г., размерът на щетите нанесени на процесното МПС „*** ***“ с рег. № ВТ *** КА, възлизат в размер на 641,71 лв., с включени ликвидационни разноси в размер на 15,00 лева, която стойност е по – висока

от заявената с исковата молба претенция, то съдът счита, че искът е основателен до размера на платената от ищеца сума в размер на **620,82 лв.**

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът, съобразно уважената част от исковите. Дължимите разноски, направени в исковото производство са в размер на 700,00 лв., представляващи заплатена държавна такса в размер на 50,00 лева, депозит за СТЕ в размер на 200,00, депозит за свидетел в размер на 50,00 лева, както и адвокатско възнаграждение, възлизащо в размер на 400,00 лева.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗД „***“ АД, с ЕИК ***, с адрес в гр. ***, да заплати на ищеца „***“ ЕАД с ЕИК ***, с адрес в гр.***, на основание чл.411 КЗ – **620,82 лв.**, представляваща неизплатена регресна претенция за изплатено от ищцовото дружество застрахователно обезщетение по имуществена застраховка и **15 лв.** ликвидационни разходи, които ответното дружество в качеството на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния за настъпването на вредите водач на МПС не е възстановило, ведно със законна лихва от предявяване на исковата молба – 08.11.2023 г. до изплащане на вземането.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ЗД „***“ АД, с ЕИК ***, с адрес в гр. ***, да заплати на „***“ ЕАД с ЕИК ***, с адрес в гр.***, сумата в размер на **700,00 лв.**, представляваща съдебни разноски за исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____